

červen

PAVLOVY LISTY DO SOLUNĚ

Na konci tohoto měsíce června bude ukončen rok sv. Pavla, který byl vyhlášen v souvislosti s dvoutisíciletým výročím jeho narození. Svatý Pavel z Tarsu si určitě zaslouží naši pozornost, kterou jsme neomezili jenom na jeden den jeho narozenin, ale prokládáme ji celým tímto jubilejním rokem. Nejde však jen o projevy obdivu a úcty k jeho mimořádné osobě apoštola národů, ale výraznější vnímavost k jeho bohatému duchovnímu a teologickému dílu, které je zachyceno formou dopisů dokonce v kánonu Písma svatého. V Košířském farním listě jsme si stanovili za cíl postupně provázet jeho čtenáře celým Pavlovým písemným odkazem a povzbudit je k soukromé četbě jeho listů. V tomto červnovém listu se dostáváme k epištolám, které Pavel napsal do Soluně. Letní košířský list bude sledovat zbývající Pavlovy epištoly.

Tesalonika, Soluň byla hlavním městem římské provincie a vynikala obchodem a bohatstvím. Název města pocházel od sestry Alexandra Velikého – Thessaloniké.

Svatý Pavel tam přišel při své druhé apoštolské cestě asi r. 51 a nejdříve během tří sobot diskutoval v synagoze s místními židy. Ale když poznal, že to k ničemu nevede, obrátil se k pohanům a mnoho jich získal.

PRVNÍ LIST SOLUŇANŮM: Solunští křesťané zůstávali i přes pronásledování věrni církvi a Pavlovi. Avšak někteří přece upadali do starých pohanských neřestí, zvláště do nečistoty a lakomství (jak tomu v bohatých obchodních městech bývalo).

Jiní zase při pronásledování a příkoří často vzpomínali na Pavlova slova o konci světa a Kristově příchodu a pod dojmem těchto řečí se ve svém trápení domnívali, že už nastává poslední hodina. Někteří se do těchto představ tak vžili, že přestávali pracovat a oddávali se nečinnosti a stávali se přítěží pro své okolí.

A byli dokonce i takoví, kteří špatně pochopili Pavlova slova a byli blízko bludu: domnívali se totiž, že těm, kdo už zemřeli nebo ještě zemřou před příchodem Páně, se dostane odměny později nežli těm, kteří se příchodu Páně dočkají, a zbytečně se rmoutili nad domnělým neštěstím svých drahých zesnulých.

Bylo vidět, že všichni berou křesťanství vážně, i když si je poněkud přizpůsobovali své pokažené přirozenosti.

A toto všechno se svatý Pavel dozvěděl od Timoteje. Proto napsal Soluňanům první list. Říká v něm, že nevíme, kdy Pán přijde, jisté však je, že „přijde jako přichází zloděj v noci“ (5,2), náhle a že je třeba, aby byl každý na jeho příchod připraven.

DRUHÝ LIST TESALONICKÝM: Pavlova slova Soluňany sice uklidnila, ale zároveň vznikly pochybnosti nové a ještě horší a nebezpečnější. Někteří byli ještě víc přesvědčeni a utvrzeni v tom, že se den Páně blíží, že už je přede dveřmi. A to zase vedlo ke zmatkům, úzkostem a nečinnosti, proti nimž psal Pavel už v prvním listě. Proto je nucen napsat list druhý.

Říká v něm, že neznáme den příchodu Páně, ale udává znamení, která jej budou předcházet. Je jaksí doplněním prvního (oba mají mnoho společného).

Ale protože v soluňské církevní obci nebyly jen stíny, nýbrž i světla (kvetla tam víra a byla zde účinná láska), mohl Pavel Soluňany nejen poučovat, případně kárat, ale také chválit. A zřejmě právě oni si zasloužili víc pochvaly než mnozí jiní, proto k nim měl Pavel i jakýsi zvlášť něžný vztah (je to vidět i ve způsobu psaní: i napomínání jsou podávána způsobem přátelským a otcovským).

List vznikl pravděpodobně brzy po prvním listě.

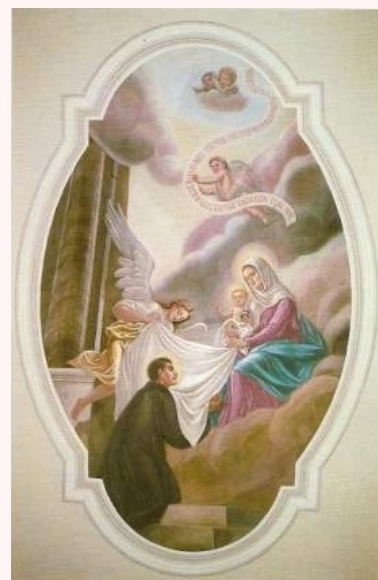
Je dobře známo, že ze Soluně do našich slovanských krajů přišli hlásat evangelium naši věrozvěstové sv. Cyril a Metoděj. I to by nás mohlo motivovat k důkladné četbě uvedených listů. Hlavním důvodem naší četby a rozjímání však zůstává touha po Kristu a jeho následování horlivým duchovním životem podle Božího slova.

P.L.

Liturgický kalendář

Červen 2009

1. pondělí	Památka sv. Justina, mučedníka
2. úterý	Sv. Marcelina a Petra, mučedníků
3. středa	Památka sv. Karla Langy a druhů, mučedníků
5. pátek	Památka sv. Bonifáce, biskupa a mučedníka
6. sobota	Slavnost SV. NORBERTA, biskupa a zakladatele řádu
7. neděle	Poutní slavnost košířského farního kostela
NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE
9. úterý	Sv. Efréma Syrského, jáhna a učitele církve
11. čtvrtek	Slavnost TĚLA A KRVE PÁNĚ
doporučený svátek
13. sobota	Památka sv. Antonína z Padovy, kněze
a učitele církve
14. neděle	11. neděle v mezidobí
Slavnost TĚLA A KRVE PÁNĚ
15. pondělí	Sv. Víta, mučedníka
19. pátek	Slavnost NEJSVĚTĚJŠÍHO SRDCE JEŽÍŠOVA
20. sobota	Památka Neposkvrněného Srdce Panny Marie
21. neděle	12. neděle v mezidobí
22. pondělí	Sv. Paulína Nolánského, biskupa
Sv. Jana Fischera, biskupa, a Tomáše Mora, mučedníků
24. středa	Slavnost NAROZENÍ SV. JANA KŘTITELE
27. sobota	Sv. Cyrila Alexandrijského, biskupa a učitele církve
28. neděle	13. neděle v mezidobí
29. pondělí	Slavnost SV. PETRA A PAVLA, APOŠTOLŮ,
doporučený svátek
30. úterý	Svatých prvomučedníků římských

Obraz z kapličky sester premonstrátek ve Vrbovom.

Panna Maria odevzdává bílé roucho se slovy: Synu můj Norberte, přijmi toto bílé roucho jako odznak mého neposkvrněného Početí.

Oznámení

Svatonorbetská slavnost

Letošní svatonorbetská slavnost je spojena s 875. tím výročím Norbertovy smrti. Tradiční oslavy světe, biskupa zakladatele řádu a našeho zemského patrona, jehož ostatky jsou uloženy ve strahovské bazilice budou v den jeho úmrtí provázeny pontifikálním slavením eucharistie v 10.00 a v 18.00 hod. v Bazilice Nanebevzetí Panny Marie na Strahově. V následujících dnech pak budou během dne adorace Nejsvětější svátosti oltářní v kapli u Norbertova hrobu.

P. Lohelius zve košířské farníky na dopolední bohoslužbu v 10.00 hod. na Strahově, kde bude koncelebrovat. Večerní mše sv. v 17.30 hod. u sv. Jana Nep. v Košířích bude beze změny. Po ní bude následovat katecheze k listu sv. apoštola Pavla Římanům.

Poutní slavnost Nejsvětější Trojice

Poutní slavnost košířského farního kostela NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE bude v neděli 7. června zahájena mší svatou v 11.00 hod. Po skončení bohoslužby bude následovat malé občerstvení v domečku u kostela.

Farní výprava

Farní autobusová výprava do Nové Říše, Kostelního Vydří a Telče se uskuteční v sobotu 13. června. Odjezd účastníků je v 7.00 hod. od kostela sv. Jana Nep. Návrat se předpokládá do 21.00 hod. Z těchto důvodů nebude večerní mše sv. v kostele sv. Jana Nep., ale během putování.

Sobotní katecheze

Biblické katecheze k listu sv. apoštola Pavla Římanům budou v sobotu 6. a 20. června po večerních bohoslužbách ve farním sále u sv. Jana Nep.

Výstav Nejsvětější svátosti oltářní

Výstav Nejsvětější svátosti oltářní bude v kostele sv. Jana Nepomuckého od pondělí 22. června do čtvrtka 25. června vždy od 16,30 do 17,30 hod. s následnou mší sv. Z těchto důvodů nebude mše svatá ve středu 24. června v kostele Nejsvětější Trojice.

Táborák

Děkovná bohoslužba za uplynulý školní rok bude ve čtvrtek 25. června v 17.30 hod. v kostele sv. Jana Nepomuckého. Potom bude následovat tradiční táborák pro děti, rodiče, učitele a všechny ostatní farníky. Bude připraven hudební program a občerstvení ve formě uzenin a nealkoholických nápojů.

Zápis ze schůze výboru Společnosti přátel košířských kostelů, konané dne 15. května 2009

Přítomní: P. Lohelius, Stanislav Dobeš, Jan Nekula, Václav Funda, Elena Horáková, Ondřej Vaněček

Program:

1. Záležitosti kostela sv. Jana Nepomuckého
2. Opravy kostela Nejsv. Trojice
3. Farní život a obecná rozprava

1. Záležitosti kostela sv. Jana Nepomuckého

Proběhla krátká rozprava o opravě západního průčelí kostela sv. Jana Nepomuckého, ztužujícího věnce stavby a prasklin v atikách.

2. Záležitosti kostela Nejsv. Trojice

Opravy kostela Nejsv. Trojice

Na účtu košířské farnosti se sešlo potřebných 250 tisíc korun, a tak opravy kostela Nejsv. Trojice mohou (a také musejí) být zahájeny.

Proto se ve středu 13. května uskutečnilo setkání zástupců košířské farnosti jakožto investora (O. Lohel, V. Bobysud) s autorem projektu pro řešení odvlhčení kostela ing. Fránou a zástupcem stavební firmy p. Kovaříkem, která bude opravy provádět. První etapa by měla trvat asi 15 pracovních dnů. Během nich bude v pracovní době potřeba zajistit dozor farnosti na staveništi – toho by se měli ujmout dobrovolně farníci.

V pátek 15. května zkontroloval odborník na ventilaci větrací zařízení v kostele. Je potřeba vyměnit elektrický ventilátor za oltářem, neboť stávající zařízení už je nefunkční. Vytápění – kotel i k němu příslušná vzduchotechnika – jsou v pořádku. Podle odborníka je tak možné použít ventilátor i rozvody teplovzdušného vytápění nejen k vyhřívání prostoru kostela, ale také jen k samotnému nucenému větrání interiéru, což přispěje k jeho odvlhčení.

„Domeček“

Na jižní straně „domečku“ v areálu kostela Nejsv. Trojice byla zjištěna závada na odvodnění střechy: rozpojený žlab. Poruchu se nepodařilo opravit improvizovaně, je třeba zajistit opravu kvalifikovanými silami.

3. Farní život a obecná rozprava

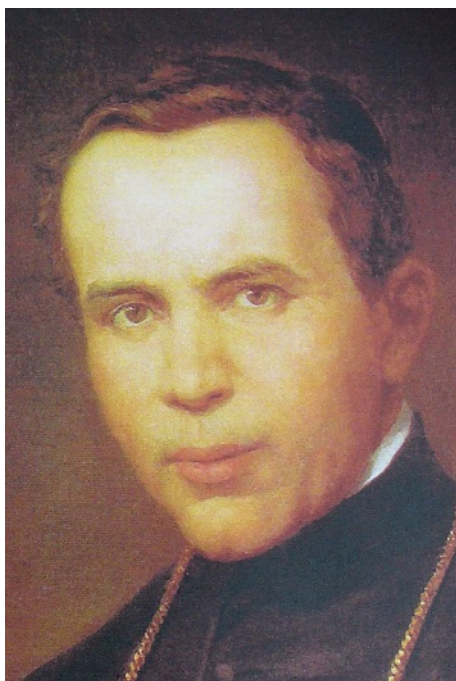
Pan Václav Funda oznámil, že už byl objednan autobus pro farní výlet.

Tradiční farní táborák k oslavě ukončení školního roku a nadcházejících prázdnin se bude konat ve čtvrtek 25. června.

Červnová schůze výboru by se měla uskutečnit v pátek 13. června 2009 na obvyklém místě. Avšak vzhledem k možným probíhajícím stavebním pracím budou možná čas i místo schůze ještě upřesněny ústně.

Zapsal Ondřej Vaněček

Sv. Jan Nepomucký Neumann, biskup – památka 19. června

Narodil se v Prachaticích v r. 1811. Jeho otec byl Němec, který se do Prachatic přistěhoval z Německa. Byl punčochářem. Matka byla českého původu, v rodině se mluvilo německy. Jan byl třetí ze šesti dětí. Jedna z jeho sester byla mezi prvními sestrami boromejkami v Čechách. Byl nadaný a proto ho dali rodiče studovat. Seminář pak studoval v Českých Budějovicích a v Praze. Jeho svěcení na kněze však bylo odloženo, protože v Čechách byl přebytek kněží. V té době už Jan cítil povolání ke službě misionáře a postupně se vykrystalizovalo místo určení: Spojené státy.

Jan se rozhodl odjet do Ameriky sám, na vlastní pěst, aby tam požádal o vysvěcení a pak pracoval mezi přistěhovalci. Newyorský biskup John Dubois ho uvítal, protože pro 200.000 katolíků v New Yorku a okolí pracovalo pouze 36 kněží. Na kněze byl vysvěcen 25. června 1836. Čtyři roky strávil jako misionář mezi přistěhovalci, zejména německými. Znal mnoho cizích jazyků (údaje uvádějí osm až dvanáct).

Působil v pastoraci na venkově v okolí Buffala. V r. 1840 vstoupil do kongregace Redemptoristů. Pak působil v Baltimore a

v Pittsburgu. A byl prvním redemptoristou, který složil sliby ve Spojených státech. Byl superiorem redemptoristů v USA v r. 1847-49.

V r. 1852 byl povolán na biskupský stolec ve Filadelfii. Jeho biskupským heslem bylo: *Kristovo utrpení, posilni mě!* Založil ve své diecézi 50 kostelů. Ve Filadelfii zahájil stavbu katedrály. V době jeho příchodu byly v diecézi jen dvě církevní školy. V době jeho úmrtí už asi sto. Sepsal populární katechismus, který vyšel v mnoha vydáních.

Mnoho energie věnoval péči o chudé a sirotky. Zemřel náhle 5. ledna 1860 ve Filadelfii na ulici v necelých 49 letech. Když se baltimorský arcibiskup Kenrick dozvěděl o jeho smrti řekl: „Takový biskup jako Neumann nemohl zemřít jinak než na cestě. Jeho život byl ustavičným pochodem...“ Pohřben je ve Filadelfii v kostele sv. Petra. Blahoslaveným byl prohlášen papežem Pavlem VI v r. 1963 a tímž papežem kanonizován 19. června 1977.

Ve svém projevu Pavel VI, mezi jiným řekl, řekl: „Co je svatost? Je to lidská dokonalost, lidská láska pozdvihnutá k svému nejvyššímu vrcholu v Kristu, v Bohu.“

Sv. Jan Neumann byl účastníkem vyhlášení dogmatu Neposkvrněného Početí Panny Marie r. 1854 v Římě a při té příležitosti navštívil Čechy, Prahu a rodné Prachatice.

Ve světě se jeho památka slaví 5. ledna.

Životopis i dílo tohoto světce jsou dnes v Čechách již dosti známy. Neškodí si je však znovu připomenout. Tento světec věděl vždy, co je potřeba udělat, uměl to udělat dobře a jeho vytrvalost byla příkladná. Je takřka vidět, že náš Pán si ho vyvolil a provázel ho stále.

Může to být příležitost k zamyšlení nad naší zemí, nad Evropou a jejími obyvateli i k srovnání situace ve Spojených státech kdysi a dnes. Víme, že se při tom můžeme na patrona české země sv. Jana Nepomuckého Neumanna s důvěrou obrátit.

Na adrese http://www.kohoutikriz.org/data/w_neuma.php najdeme část vlastního životopisu sv. Jana a na stránkách českých redemptoristů <http://cssr.cz/cz/template/65> je o něm článek. Podle pramenů z Internetu (catholic online, saints.sqpn.com a j.)

M.P.

ŠLI JSME DO EMAUZ...

Tradiční jarní výprava košířské farnosti na některé duchovně či církevněhistoricky významné místo v Praze se uskutečnila podle plánu v neděli 26. dubna odpoledne. Tenokrát se cílem stal klášter Na Slovanech neboli Emauzy, který nemá významné místo jenom v novoměstském panoramatu při pohledu z nábřeží, ale také v dějinách církve, národa, českého jazyka a také v historii umění.

Ohlédněme se tedy, kde jsme to vlastně byli, neboť bezprostřední dojmy z návštěvy samotné, jimiž je člověk mnohdy štědře zavalen zvláště při prohlídce církevní pamětihodnosti, někdy nedovolí, aby si naše mysl uvědomovala všechny souvislosti místa v běhu času a významných souvislostech. A to by pak vycházka měla jen poloviční užitek...

Jméno je branou

Zastavme se nejprve u jména kláštera. „Na Slovanech“ je nazýván proto, že zde žili a pracovali benediktní mniši východního obřadu, povolání z Dalmácie a Chorvatska (tzv. hlaholáši), kteří se zabývali slovanskou liturgií a písemnictvím, zvláště prací na biblických překladech (byl zde do češtiny pořízen první úplný překlad Jeronýmovy Vulgáty – oficiálního latinského znění Bible). Byl to záměr zakladatele tohoto kláštera – císaře a krále Karla IV., který si od toho počínal hodně sliboval. Usiloval

totiž šířeji o slovanskou, především pak českou biblickou tradici, protože si byl vědom, že povolením slovanské bohoslužby se tak jazyku, ke kterému se on sám hlásil, dostává privilegia, které ostatní národy v římské říši neměly. Papež Kliment VI., jeho přítel z mládí, mu vyhověl. (Jak je dobré mít kamarády na správném místě, že? Ale prý dost váhal...) Údajně bylo úmyslem císaře také upevnit slovanské vztahy a přispět k odstranění rozkolu mezi západní a východní církví. Byl to jediný slovanský klášter a jediné nelatinské sdružení v západním křesťanstvu Karlovy říše.

Další jméno – „Emauzy“ – se vykládá tak, že při vysvěcení kostela a kláštera dne 29. března 1372 arcibiskupem Očkem z Vlašimi za přítomnosti Karla IV., jeho syna Václava IV. a významných hostů se četlo evangelium o setkání Krista s učedníky v Emauzích.

Historie vždy zajímavá...

Klášter fungoval i v době husitské, kdy unikl vyplenění. Husité jej v roce 1419 převzali a jako v jediném českém klášteře se zde praktikovalo přijímání podobojí, a to až do roku 1589. Počátkem 17. století za vlády Rudolfa II. byl klášter obnoven jako katolický. Za vpádu pasovských vojsk byl vypleněn lůzou.

V roce 1636 sem přišli benediktini z katalánského kláštera Montserrat, kteří setrvali až do roku 1880, kdy je vystřídali benediktinští mniši kongregace sv. Martina, vyhnání z kláštera v Beuronu v Německu (Beuron čti *bojron*). Po vyhoštění komunity z Československa v roce 1919 byl klášter krátce v majetku hudební konzervatoře. O rok později se beuronští benediktini vrátili a obnovili slovanskou liturgii. V roce 1942 gestapo mnichy vyhnalo a klášter sloužil jako vojenský lazaret.

Při spojeneckém náletu na Prahu 14. února 1945 byla poničena budova kostela a klenby klášterní budovy, opravy proběhly v 1. polovině 50. let. V roce 1950 byl klášter zestátněn a v 50. letech připadl Československé akademii věd. Část řeholníků tehdy odešla do Itálie. Po roce 1989 získalo zpět budovy kláštera i kostel Benediktinské opatství v Emauzích. (Právě včas, z kostela se prý mohly stát i garáže.) V roce 1995 byla ukončena jedna etapa rekonstrukce kláštera. V roce 2003 byla dokončena rekonstrukce kostela, posvěcen nový oltář a první mše sv. se konala symbolicky na velikonoční pondělí 21. dubna 2003.

Dům Boží

Srdcem klášterního areálu je vždy kostel. Je to jediná monumentální architektura na Novém Městě, která byla za vlády „otce vlasti“ dokončena. Stavba pochází z let 1348–1372, stavitel však není znám. Přitom se jedná o vývojově významný architektonický počín, protože trojlodní emauzský chrám se stal až do konce gotiky vzorem pro četné další středoevropské stavby, zejména svým trojdílným závěrem presbytáře s trojicí pětibokých apsid. Vnitřek chrámu je zcela zbaven tendencí zvýrazňovat vertikality, což je pro sakrální gotickou architekturu jinak typické (viz např. sv. Vít na Hradčanech). Světlý prostor je rozvržen štíhlými osmibokými pilíři do tří souběžných lodí se stejně vysokými stropy; ze sloupů přímo vyrůstají lomené arkády, nesené žebry bez konzol a hlavic, i tzv. vítězný oblouk je potlačen, aby prostor působil jako jeden celek.

Věže, které ke kostelu byly přistavěny v rámci barokní přestavby, byly zničeny i s částí kostela při spojeneckém náletu na Prahu v květnu 1945. Nahradila je architektonická kreaace z betonových skořepin s proskleným štítem uprostřed a zlatými hroty. Autorem díla, které má nenápadně symbolizovat rozpjatá andělská křídla, je architekt František Maria Černý.

Emauzy – pokladnice umění

Z umělecké výzdoby zaujal košířské farníky především oltář s reliéfem Poslední večeře a s robustním kovovým krucifixem, který se vznášel nad ním. Oltář pochází z roku 2003, vytvořil ho sochař Karel Stádník. Silný dojem zanechal v poutnicích i neobvyklý prosvícený svatostánek ze skla a kovu v jižní (pravé) apsidě.

V závěru severní lodi pak návštěvníci obdivovali kamennou sochu montserratské Panny Marie. Tato skulptura nahradila dřevěný barokní originál. Před poškozením kostela v roce 1945 byla tato kamenná socha umístěna na průčelí kostela.

Nemohli jsme také neobdivovat fresky tzv. beuronské školy, které zde vytvořili benediktini, kteří přišli do Emauz z německého Beuronu. Jejich dílo – už vytříbenějšího stylu – můžeme obdivovat také v dalších pražských kostelech: sv. Gabriela a Sacré Coeur na Smíchově, sv. Anny na Žižkově a sv. Rodiny v Řepích. Emauzské fresky jsou jejich prvotinou v této zemi, prý tehdy Pražany šokovaly. Beuronská škola však výrazně ovlivnila secesní výtvarné umění, např. proslulého Alfonse Muchu nebo architekta Josipa Plečnika (autora kostela Nejsvětějšího Srdce Páně na Vinohradech a hlavního architekta Pražského Hradu za první republiky).

Zakladatele Beuronské umělecké školy P. Desideria Lenze (1832–1928) přivedlo ke studiu proporcí lidského těla posvátné egyptské umění, které se řídilo kánonem (pravidly), a také výrok v knize Moudrosti: „Bůh stvořil všechno podle míry, čísel a váhy“ (Mdr 11,20). Kánon nového uměleckého směru – „geometrické teologie“ – pak vytvořil na prvcích umění staroegyptského, řeckého, římského, byzantského a raně křesťanského. Při vytváření obrazů používá přísné matematické a geometrické formy, přičemž je oživuje orientální barevností a dekorativními prvky. Někomu může právem připomínat sakrální umění východních ortodoxních křesťanů. Beuronskými freskami jsou vyzdobeny stěny kněžiště, baldachýn nad vstupem do konventu a celá tzv. Císařská kaple.

Obraz s nápisem: „MANE NOBISCUM DOMINE“
Pane, zůstaň s námi

K nejcennějším pokladům malířské výzdoby patří také monumentální fresková výzdoba ambitu z dob Karla IV. Odráží se v ní biblická tradice kláštera. Jedná se o obsahově nejnáročnější nástěnný cyklus na sever od Alp. Původně měl 85 výjevů, obvykle umístěných ve dvou pásech nad sebou. Většina výjevů čerpá náměty ze Starého a Nového zákona, a tak konfrontuje související témata a odkrývá vztahy mezi nimi – jedná se tedy vlastně o obrazový výklad Písma, zvláště souvislostí obou částí Bible. Snaha o vyjádření složitých symbolických obsahů se však nutně projevuje odchylkami od tradice i od přesného znění Bible (např. obraz kamenování Krista na vinici vychází z podobenství o zlých vinařích, které se na něj vztahuje – obraz je zde tedy výkladem).

Cyklus vytvořilo několik mistrů, zejména Mikuláš Wurmser ze Štrasburku, avšak větší díl maloval anonymní „Mistr emauzského cyklu“. Je autorem fresek v celém západním a severním křídle křížové chodby. Odborníci soudí, že se zřejmě jedná o umělce z českého prostředí. Je velmi pokročilý, oproti dobovým zvyklostem třeba staví postavy na obraze za sebe, a tak vzniká dojem prostoru. Dílo tohoto mistra je v celé střední Evropě výjimečné a vzácné pro svou kompoziční složitost a mimořádnou výpravnost (např. hluboké interiéry, krajinné motivy, velké stromy, les, složité pohyby postav, tělesné perspektivní zkratky – tím vším převyšuje své současníky). Jedná se také o hodně realistického malíře, pro něhož byla důležitější zraková zkušenost než v té době mnohem obvyklejší symbolické znázornění věcí a racionální a schematické uspořádání obrazu – právě tyto tendence jsou u Mistra emauzského cyklu potlačeny. Způsob zobrazování i malířské techniky se podobají malbám Mistra Teodorika v kapli sv. Kříže na Karlštejně, což znamená, že na Teodorika silně zapůsobil právě neznámý emauzský mistr. Ostatně dílo Mistra emauzského cyklu výrazně ovlivnilo malířství ve střední Evropě na téměř dvě století. Viděli jsme tedy opravdový unikát, významné dílo. A to nakonec můžeme říci také o celém klášteře.

+ + +

Na konci těchto řádků, jež nám měly připomenout určité důležité momenty a souvislosti naší jarní výpravy, s vděčností vzpomeňme také obyvatel emauzského kláštera a milého přijetí, kterého se nám spolu se zasvěceným průvodcovstvím dostalo od převora P. Mariána Klenera OSB. Vzpomeňme na ně s modlitbou a na přímluvu sv. Benedikta, patrona Evropy, vyprošujme jim a jejich komunitě i celé benediktinské rodině ochranu a požehnání – i pro bohaté duchovní dědictví, které střeží a z něhož všichni žijeme.

O. V.

Poznáváme naše farníky

Unavená, leč neúnavná poutnice, **paní Ludmila Dušková.**

Tentokrát putovala do Emauz v předvečer svých teprve osmdesátých narozenin. Přejeme jí ještě hodně dalších a zdravých životních putování pod ochranou Boží.

OKÉNKO VÍRY

212. V čem spočívá peklo?

Peklo spočívá ve věčném zavržení těch, kteří umírají ve smrtelném hříchu v důsledku svého svobodného rozhodnutí. Hlavním trestem pekla je věčné odloučení od Boha, neboť pouze v Bohu může mít člověk život a štěstí, pro které byl stvořen a po nichž touží. Kristus tuto skutečnost vyjadřuje slovy: „Pryč ode mne, vy zlořečení, do věčného ohně“ (Mt 25,4)

213. Jak se slučuje existence pekla s nekonečnou Boží dobrotou?

Bůh „chce, aby se všichni dali na pokání“ (2 Petr 3,9), avšak respektuje rozhodnutí člověka, kterého stvořil ke svobodě a zodpovědnosti. Je to tedy sám člověk, který se zcela nezávisle, z vlastní vůle vylučuje ze společenství s Bohem až do okamžiku své smrti, když tvrdošíjně lpí na smrtelném hříchu a odmítá milosrdnou Boží lásku.

214. V čem bude spočívat poslední soud?

Poslední (všeobecný) soud bude spočívat v rozsudku blaženého života nebo věčného zavržení, který Pán Ježíš, soudce živých i mrtvých, vynese nad „spravedlivými i nespravedlivými“ (Sk 24,15), až před ním při jeho návratu budou všichni shromážděni. Po tomto posledním soudu se vzkříšené tělo bude podílet na odplatě, kterou duše dostala při soudu soukromém.

215. Kdy nastane poslední soud?

Tento soud nastane na konci světa, jeho den a hodinu zná pouze Bůh.

216. Co je to naděje v nové nebe a novou zemi?

Na posledním soudu se sám vesmír, osvobozený od otroctví porušení, bude podílet na Kristově slávě, proměněn v „nová nebesa a novou zemi“ (2 Petr 3,13). Tak bude dosaženo plnosti Božího království, definitivně se uskuteční spásonosný Boží plán „sjednotit v Kristu vše, co je na nebi i na zemi“ (Ef 1,10). Pak bude Bůh „všechno ve všem“ (1 Kor 15,28), ve věčném životě.

„Amen“

217. Co znamená *amen*, jímž končí naše vyznání víry?

Hebrejské slovo *amen*, jímž končí také poslední kniha Písma svatého, některé modlitby Nového zákona i liturgické modlitby církve, znamená naši plnou důvěru a bezvýhradné „ano“ ke všemu, co jsme vyznali, že věříme, v naprosté důvěře tomu, který je definitivní „amen“ (Zj 3,14): Kristu Pán.

Vydává:

Redakční rada:

Uzávěrka:

Náklad:

Internet:

Římskokatolická košířská farnost v Praze 5

P. Lohelius Klindera, Th.D., M. Brůčková, S. Dobeš, M. Práger

15. každého měsíce

150 výtisků

<http://kosirska.farnost.cz>

Grafická úprava: V. Dráb

Č.ú.: 125708379/0800

Neprodejné